

Ziekte en re-integratie

42

Gewijzigd beoordelingskader bij nieuwe ziekmelding na EZWb

Centrale Raad van Beroep
23 december 2022, nr. 19/2610 ZW e.v.,
ECLI:NL:CRVB:2022:2658
(Van Dalen-van Bekkum, Weyers, Van der Kris)
Noot E. van den Bogaard, M.J.A.C. Driessen

Weigering ziekgeld. Maatstaf arbeid. ILO-conventie 121. Theoretische functies.

[ZW art. 19; ILO-conventie 121 art. 6 onder b, 9]

Samenvatting: De Raad komt terug van zijn eerdere rechtspraak dat geschiktheid voor één van de eerder bij de EZWb geselecteerde (deel)functies voldoende is om een weigering van ziekgeld op grond van art. 19 ZW te kunnen dragen. Reden hiervoor is dat deze maatstaf afbreuk doet aan het nuttig effect van art. 6 ILO-conventie 121, die betrekking heeft op arbeidsongevallen en beroepsziekten. De Raad acht het onwenselijk dat bij de toepassing van art. 19 ZW een verschillend toetsingskader zal gaan gelden, al naar gelang de ongeschiktheid wel of niet het gevolg is van een arbeidsongeval of beroepsziekte. De Raad zal daarom in alle gevallen hetzelfde toetsingskader hanteren.

Uitspraak op het hoger beroep en incidenteel hoger beroep tegen de uitspraak van 12 juni 2019, 17/2346 (aangevallen uitspraak 1) en 2 augustus 2019, 18/7457 (aangevallen uitspraak 2) en het verzoek om vergoeding van schade,

tussen:
[betrokkene] te [woonplaats] (betrokkene)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)
de Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid) (de Staat)

Procesverloop

Namens betrokkene heeft mr. T.A. Vetter, advocaat, hoger beroep ingesteld tegen de aangevallen uitspraak 1 en de aangevallen uitspraak 2.

Het Uwv heeft incidenteel hoger beroep ingesteld tegen de aangevallen uitspraak 1.

Het Uwv heeft verweerschriften ingediend.

Betrokkene heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 30 september 2021. Betrokkene heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. Vetter. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door A. Anandbahadoer en mr. drs. J. Hut.

Vervolgens is het onderzoek heropend. Betrokkene heeft nog een nader stuk ingediend.

De nadere zitting heeft plaatsgevonden op 18 november 2022. Betrokkene heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. Vetter. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door Anandbahadoer, mr. drs. Hut en mr. J. Visch.

Betrokkene heeft een verzoek tot vergoeding van schade ingediend in verband met het overschrijden van de redelijke termijn op grond van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Naar aanleiding van dit verzoek heeft de Raad de Staat als partij aangemerkt.

Overwegingen

Samenvatting

1. Deze uitspraak heeft betrekking op de voorwaarden waaraan een verzekerde moet voldoen om (opnieuw) aanspraak te kunnen maken op ziekgeld als zijn ziekgeld na een Eerstejaars Ziektewet-beoordeling (EZWb), na 52 weken is geëindigd, hij niet in enig werk heeft hervat en hij zich vervolgens weer ziek meldt. De Raad komt terug van zijn eerdere rechtspraak dat geschiktheid voor één van de eerder bij de EZWb geselecteerde (deel)functies voldoende is om een weigering van ziekgeld op grond van artikel 19 van de Ziektewet (ZW) te kunnen dragen. Aanleiding hiervoor is dat deze maatstaf afbreuk doet aan het nuttig effect van artikel 6 van ILO-conventie 121¹, die betrekking heeft op arbeidsongevallen en beroepsziekten. De Raad acht het onwenselijk dat bij de toepassing van artikel 19 van de ZW een

1 Verdrag 121 betreffende de prestaties bij arbeidsongevallen en beroepsziekten van 8 juli 1964.

verschillend toetsingskader zal gaan gelden, al naar gelang de ongeschiktheid wel of niet het gevolg is van een arbeidsongeval of beroepsziekte. De Raad zal daarom in alle gevallen hetzelfde toetsingskader hanteren. Dit toetsingskader is opgenomen onder 4.12.

Besluiten van het Uwv

1.1. Bij besluit van 14 juli 2015 heeft het Uwv betrokkene per 22 juni 2015 een uitkering op grond van de ZW toegekend naar aanleiding van zijn ziekmelding op 19 juni 2015 na een ongeluk met een boormachine bij zijn werk als loodgieter.

1.2. In het kader van een Eerstejaars ZW-beoordeling (EZWB) heeft een verzekeringsgeneeskundig en arbeidskundig onderzoek plaatsgevonden. Vervolgens heeft het Uwv bij besluit van 9 juni 2016 de ZW-uitkering van betrokkene per 18 juli 2016 beëindigd, omdat hij meer dan 65% kon verdienen van het loon dat hij verdiende voordat hij ziek werd. Dit besluit is rechtens onaantastbaar geworden. Het besluit berust op de vaststelling dat betrokkene zijn werk als loodgieter niet meer kan doen, maar wel in staat is tot het vervullen van andere functies. Er werden acht functies (SBC-codes) genoemd. Het Uwv heeft betrokkene vervolgens per 18 juli 2016 een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) toegekend.

1.3. Betrokkene heeft zich op 12 september 2016 opnieuw ziek gemeld met lichamelijke en psychische klachten. In verband hiermee heeft hij op 15 november 2016 het spreekuur bezocht van een voor het Uwv werkzame arts. Deze arts rapporteerde op 21 november 2016 dat de psychische klachten bij de EZWB, die oorspronkelijk werden geduid als aanpassingsproblematiek, bij de nieuwe ziekmelding waren toegenomen. Betrokkene klaagde inmiddels over nachtmerries over het ongeluk met de boormachine en ook weer over traumatiserende gebeurtenissen van tientallen jaren geleden. De arts heeft een toename van psychische beperkingen vastgesteld en heeft aanleiding gezien voor een urenbeperking op energetische gronden tot gemiddeld 20 uur per week. Betrokkene is hiermee per 12 september 2016 geschikt geacht voor de in het kader van de EZWB geselecteerde reservefuncties van productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) en productiemedewerker metaal en elektro-industrie (SBC-code 111171). Het Uwv heeft bij besluit

van 22 november 2016 (primaire besluit 1) op die grond aan betrokkene ziekgeld geweigerd.

1.4. Betrokkene heeft tegen het primaire besluit 1 bezwaar gemaakt. Bij brief van 13 maart 2017 heeft betrokkene nadere stukken overgelegd, waaronder een brief van het Hand & Pols Centrum Amsterdam van 16 februari 2017. Daarbij is het Uwv tevens verzocht om voor de toekomst terug te komen van het in 1.2 genoemde besluit van 9 juni 2016. Bij besluit van 3 april 2017 (bestreden besluit 1) heeft het Uwv het bezwaar tegen het primaire besluit 1 ongegrond verklaard. Aan dit besluit liggen rapporten van een verzekeringsarts bezwaar en beroep en een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ten grondslag. Volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep was betrokkene, gelet op de medische informatie van het Hand & Pols Centrum, op het punt van hand- en vingergebruik van de linkerhand meer beperkt dan eerder werd aangenomen. Ook met deze beperking is betrokkene echter nog geschikt voor de functie van productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) – meer precies: de deelfunctie 3693.3333.023 (soldering operator) binnen deze functie –, die bij de EZWB als reservefunctie was geselecteerd.

1.5. Over het verzoek om terug te komen van het besluit van 9 juni 2016 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep gesteld dat de beperkingen die nu op 12 september 2016 voor de linkerhand zijn aangenomen ook al golden ten tijde van de EZWB. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft de gewijzigde beperkingen in een functionele mogelijkheden lijst (FML) van 30 april 2018, geldig ten tijde van de EZWB, neergelegd. Een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft vastgesteld dat op grond van deze FML nog een voldoende aantal van de oorspronkelijke EZWB-functies resteren, waarmee betrokkene onveranderd tenminste 65% van zijn maatmaninkomen kan verdienen. Bij besluit van 7 mei 2018 (primaire besluit 2) heeft het Uwv het verzoek van betrokkene om terug te komen van het besluit van 9 juni 2016 afgewezen. Het bezwaar van betrokkene tegen het primaire besluit 2 heeft het Uwv ongegrond verklaard bij besluit van 23 november 2018 (bestreden besluit 2). Aan dit besluit ligt een rapport van een verzekeringsarts bezwaar en beroep ten grondslag.

Uitspraken van de rechtbank

2.1. In de tussenuitspraak heeft de rechtbank het Uwv in de gelegenheid gesteld een door de recht-

bank geconstateerd gebrek in het bestreden besluit 1 te herstellen. De rechtbank heeft geoordeeld dat het Uwv terecht is uitgegaan van 12 september 2016 als eerste ziekte­dag en dat het medisch onderzoek zorgvuldig tot stand is gekomen. De rechtbank heeft geconcludeerd dat het Uwv (naar nationaal recht bezien) de reserve­functie van productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) aan de weigering van zieken­geld ten grondslag kon leggen, waarbij is verwezen naar de uitspraak van de Raad van 9 maart 2016 (ECLI:NL:CRVB:2016:973). Naar het oordeel van de rechtbank is aannemelijk dat betrokkene met zijn beperkingen de functie van productiemedewerker industrie kan vervullen. Volgens de rechtbank kleeft aan het bestreden besluit 1 echter een motiverings­gebrek, omdat het Uwv uiterst summier heeft gereageerd op het beroep dat betrokkene in bezwaar heeft gedaan op ILO-conventie 121 (hierna ook: de conventie).

2.2. Het Uwv heeft gebruik gemaakt van de gelegenheid om het gebrek te herstellen en bij brief van 11 oktober 2018 een aanvullende motivering van het bestreden besluit 1 gegeven. Betrokkene heeft daarop zijn zienswijze gegeven.

2.3. Bij de aangevallen uitspraak 1 is het beroep van betrokkene tegen het bestreden besluit 1 ge­grond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de rechtgevolgen van dat vernietigde besluit in stand blijven. De rechtbank heeft geoordeeld dat het bestreden besluit 1 in strijd is met het motive­rings­beginsel, gelet op het in de tussenuitspraak vastgestelde motiverings­gebrek. De rechtbank acht het gebrek hersteld. Naar het oordeel van de rechtbank is de weigering om per 12 september 2016 een ZW-uitkering toe te kennen niet in strijd met ILO-conventie 121. Hierbij is overwo­gen dat de artikelen 6, 9, 14 en 20 van ILO-con­ventie 121 in zoverre rechtstreekse werking heb­ben dat daaruit duidelijk blijkt dat er in bepaalde gevallen een (proportionele) voorziening moet zijn voor inkomens­deriving als gevolg van een ar­beidsongeval of beroeps­ziekte. Volgens de recht­bank moet, gelet op deze verdrags­bepalingen, de vraag of sprake is van verlies van de geschiktheid om inkomsten uit arbeid te verwerven worden bezien in relatie tot het werk waarin betrokkene het arbeidsongeval is overkomen, te weten zijn werk als loodgieter. Bij betrokkene moet worden beoordeeld of sprake is van een verlies aan ver­dienvermogen dat uitgaat boven een voorgeschre­ven minimum als bedoeld in artikel 6, aanhef en

onder c, van ILO-conventie 121. In Nederland is bij de EZWb gekozen voor een ondergrens van 35% verlies aan verdien­capaciteit waaraan vol­daan moet zijn voor het recht op een ZW-uitke­ring. Met de reserve­functie heeft betrokkene the­oretisch een verlies aan verdien­capaciteit van minder dan 35%. De rechtbank is van oordeel dat het hanteren van deze ondergrens niet in strijd is met de conventie. Op grond van artikel 14, vijfde lid, van ILO-conventie 121 mogen de graden van verlies van de geschiktheid niet zodanig worden vastgesteld dat de betrokkene in behoeftige om­standigheden komt. Volgens de rechtbank biedt het Nederlandse systeem met de voorzieningen van de WW en de (aanvullende) bijstand op grond van de Participatiewet een (minimum) compensatie die voldoet aan de verdrags­normen. 2.4. Bij de aangevallen uitspraak 2 heeft de recht­bank het beroep van betrokkene tegen het bestre­den besluit 2 ongegrond verklaard. Volgens de rechtbank heeft het Uwv zich terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6, tweede lid, van de Alge­mene wet bestuursrecht (Awb), die tot een ander besluit aanleiding geven. De door de betrokkene overgelegde stukken leiden niet tot een andere visie op zijn medische situatie op of rond 18 juli 2016. Wat betreft het beroep van betrokkene op ILO-conventie 121 heeft de rechtbank geoordeeld dat het Uwv in het bestreden besluit 2 vanuit een oogpunt van efficiëntie heeft mogen volstaan met een verwijzing naar de beroeps­procedure over het bestreden besluit 1.

Hoger beroep betrokkene

3.1.1. In hoger beroep tegen de aangevallen uit­spraak 1 heeft betrokkene gesteld dat de weigering van de ZW-uitkering per 12 september 2016 op een onjuiste maatstaf is gebaseerd. Volgens be­trokkene is het onjuist dat zijn verdien­capaciteit is vastgesteld aan de hand van slechts één functie (productiemedewerker industrie SBC-code 111180), terwijl dit een reserve­functie was en alle andere bij de EZWb geselecteerde functies op medische gronden zijn komen te vervallen. Be­trokkene heeft verder met name betoogd dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen strijd is met ILO-conventie 121. Ten slotte verzoekt betrokkene om schadevergoeding we­gens overschrijding van de redelijke termijn.

3.1.2. Wat betreft de aangevallen uitspraak 2 heeft betrokkene gesteld dat ten onrechte toepassing is gegeven aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, omdat het Uwv zijn verzoek inhoudelijk heeft beoordeeld. Verder had het Uwv op grond van de door hem overgelegde medische gegevens niet alleen per 12 september 2016, maar ook per 18 juli 2016 meer psychische beperkingen moeten vaststellen. Ook heeft betrokkene betoogd dat de belasting in de functie productiemedewerker industrie de vastgestelde beperkingen overschrijdt, met name wat betreft hand- en vingergebruik. Betrokkene heeft verder gesteld dat het bestreden besluit 2 in strijd is met ILO-conventie 121.

Incidenteel hoger beroep Uwv

3.2.1. Het Uwv heeft de aangevallen uitspraken onderschreven voor zover daarin is geoordeeld dat terecht is geweigerd om terug te komen van het besluit van 9 juni 2016 en voor zover betrokkene per 12 september 2016 geschikt is geacht voor ten minste één van de eerder geselecteerde functies. Het Uwv kan zich echter niet verenigen met de overwegingen van de rechtbank in de aangevallen uitspraak 1 die zien op ILO-conventie 121. Volgens het Uwv hebben de artikelen 6 en 9 van ILO-conventie 121 rechtstreekse werking, in zoverre dat er een (proportionele) voorziening dient te zijn voor het verlies van inkomsten bij arbeidsongeschiktheid door een arbeidsongeval of beroepsziekte. In de visie van het Uwv slaagt het beroep op ILO-conventie 121 echter al niet, omdat geen sprake is van een uit de ongeschiktheid tot werken voortvloeiend inkomensverlies. De rechtbank heeft ten onrechte gekeken naar de functie die betrokkene uitoefende ten tijde van het arbeidsongeval. Het Uwv stelt dat artikel 6, aanhef en onder b, van ILO-conventie 121 niet van toepassing is, omdat de nationale wetgever het toepassingsbereik ervan bepaalt en betrokkene op grond van de Nederlandse wetgeving (ZW) per 12 september 2016 niet arbeidsongeschikt is. Artikel 6, aanhef en onder c, van ILO-conventie 121 is volgens het Uwv ook niet van toepassing omdat geen sprake is van blijvend verlies van verdiencapaciteit en onderdeel c (in Nederland) alleen verzekerden betreft die arbeidsongeschikt zijn in de zin van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) of de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO). Volgens het Uwv had de rechtbank kunnen volstaan met de constatering dat Nederland met die ar-

beidsongeschiktheidsregelingen heeft voldaan aan zijn verplichting uit de artikelen 6 en 9 van ILO-conventie 121, aldus het Uwv.

Oordeel van de Raad

4. De Raad oordeelt als volgt.

Nationaalrechtelijke beoordeling

Juridisch kader

4.1. Op grond van artikel 19, eerste lid, van de ZW heeft een verzekerde bij ongeschiktheid tot het verrichten van zijn arbeid als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte recht op ziekgeld.

4.2. Volgens vaste rechtspraak wordt onder “zijn arbeid” verstaan de laatstelijk voor de ziekmelding verrichte arbeid. Evenwel geldt, op grond van vaste rechtspraak van de Raad, waaronder de uitspraak van 22 maart 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:1225, bij een ziekmelding na een EZWb, als een verzekerde niet in enig werk heeft hervat, als maatstaf voor “zijn arbeid” als bedoeld in artikel 19 van de ZW, gangbare arbeid zoals die nader is geconcretiseerd bij de EZWb. Het gaat daarbij om elk van de bij de EZWb geselecteerde functies afzonderlijk, zodat het voldoende is wanneer de hersteldverklaring wordt gedragen door ten minste één van deze functies. Uit de uitspraak van de Raad van 20 maart 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:937, kan worden afgeleid dat dit ook een reservefunctie mag zijn.

4.3. In artikel 19aa, eerste lid, van de ZW is bepaald dat de verzekerde die geen werkgever heeft jegens wie hij bij ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte (...) recht heeft op loon (...) of bezoldiging (...), en die gedurende 52 weken arbeidsongeschikt is geweest, recht heeft op ziekgeld indien de verzekerde ongeschikt is tot het verrichten van zijn arbeid als bedoeld in artikel 19 én als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte, gebrek, zwangerschap of bevalling slechts in staat is met arbeid ten hoogste 65% te verdienen van het maatmaninkomen per uur.

Op grond van artikel 19aa, vijfde lid, van de ZW wordt onder het maatmaninkomen verstaan hetgeen gezonde personen met soortgelijke opleiding en ervaring, ter plaatse waar de verzekerde arbeid verricht of het laatst heeft verricht, of in de omgeving daarvan met arbeid gewoonlijk verdienen. Op grond van artikel 19ab, derde lid, van de

ZW wordt onder arbeid als bedoeld in artikel 19aa, eerste lid, verstaan alle algemeen geaccepteerde arbeid waartoe de verzekerde met zijn krachten en bekwaamheden in staat is.

Bij de beoordeling van het recht van een verzekerde op ZW-uitkering na 52 weken arbeidsongeschiktheid worden artikel 19aa en artikel 19ab van de ZW en het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) toegepast. Op grond van artikel 9, aanhef en onder a, van het Schattingsbesluit wordt de arbeid die betrokkene nog kan verrichten nader omschreven in de vorm van ten minste drie verschillende functies die passend zijn voor de betrokkene en die ieder ten minste drie arbeidsplaatsen vertegenwoordigen.

De beoordeling van de bestreden besluiten

4.4.1. Tussen partijen is in de eerste plaats in geschil of het Uwv op goede gronden heeft geweigerd om voor de toekomst terug te komen van het besluit van 9 juni 2016, waarbij de ZW-uitkering van betrokkene per 18 juli 2016 na een EZWb is beëindigd. In lijn met de uitspraak van 14 januari 2015 (ECLI:NL:CRVB:2015:1) is het daarbij aan betrokkene om zijn verzoek om voor de toekomst terug te komen deugdelijk en toereikend te onderbouwen met feiten of omstandigheden die aanleiding (kunnen) geven tot een voor hem gunstiger besluit.

4.4.2. Betrokkene heeft zijn verzoek onderbouwd met medische informatie van het Hand & Pols Centrum Amsterdam van 16 februari 2017 en met een verklaring van de GZ-psycholoog van 25 april 2017, waarin (kort gezegd) wordt vermeld dat betrokkene in september 2016 is onderzocht door de praktijkondersteuner GGZ in verband met klachten van psychische aard en dat aannemelijk is dat betrokkene in juli 2016 ook leed onder de psychische druk en dezelfde klachten ervoer.

4.4.3. Uit de informatie van het Hand & Pols Centrum heeft de verzekeringsarts bewaar en beroep afgeleid dat ten tijde van de EZWb sprake was van meer beperkingen aan de linkerhand dan eerder door het Uwv was aangenomen. De FML is daarom op het aspect hand- en vingervaardigheid aangepast. Uit de informatie van de GZ-psycholoog blijkt volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep – anders dan door betrokkene gesteld – niet dat de psychische beperkingen van betrokkene ten tijde van de EZWb onjuist door de arts van het Uwv zijn vastgesteld. De informatie bevestigt

volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat de psychische klachten al langer bestaan, wat ook al eerder bekend was, maar daaruit blijkt niet dat per 18 juli 2016 al sprake was van een situatie waarin psychische beperkingen, waaronder een urenbeperking, hadden moeten worden aangenomen.

4.4.4. De Raad ziet geen aanleiding aan dit standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep te twijfelen. De Raad acht daarbij van belang dat betrokkene op 31 mei 2016 op het spreekuur door een arts van het Uwv is gezien. Daarbij zijn de psychische klachten van appellant besproken en is door betrokkene gemeld dat hij overweegt voor deze klachten behandeling te zoeken. De arts heeft tijdens dat spreekuur weliswaar aanwijzingen gezien voor aanpassingsproblematiek maar heeft – anders dan op haar spreekuur van 21 november 2016 het geval was – bij betrokkene geen psychopathologie en/of ernstige persoonlijkheidsproblematiek geconstateerd die op dat moment al aanleiding gaf tot het aannemen van psychische beperkingen. Betrokkene is vervolgens voor het eerst in september 2016 bij de GGZ onderzocht. De overgelegde informatie van de GZ-psycholoog is summier en is onvoldoende om te kunnen concluderen dat de psychische beperkingen door de arts op het spreekuur van 31 mei 2016 onjuist zijn ingeschat. Bij gebreke aan twijfel aan het standpunt van de (verzekerings)artsen van het Uwv ziet de Raad geen aanleiding een deskundige in te schakelen, zoals door betrokkene verzocht.

4.4.5. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in overleg met de verzekeringsarts bezwaar en beroep vastgesteld dat op basis van de gewijzigde FML er van de oorspronkelijke functies nog voldoende resteren om de EZWb per 18 juli 2016 op te kunnen baseren. De Raad ziet geen aanleiding voor twijfel aan de juistheid van deze conclusie van de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep.

4.4.6. Gelet op het voorgaande wordt het Uwv gevolgd in zijn standpunt dat hetgeen betrokkene aan medische gegevens heeft ingebracht geen aanleiding geeft om voor de toekomst terug te komen van het besluit van 9 juni 2016.

4.4.7. Ten aanzien van bestreden besluit 1 wordt het volgende overwogen. Tussen partijen is niet in geschil dat de beperkingen van betrokkene per 12 september 2016 juist zijn vastgesteld. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft verder toereikend onderbouwd dat ondanks de toegenomen

beperkingen de deelfunctie 3693.3333.023 (soldeer operator), die bij de EZWb als deelfunctie van SBC-code 111180 (productiemedewerker) aan betrokkene was voorgehouden, op 12 september 2016 voor betrokkene geschikt is gebleven.

4.4.8. De Raad komt vervolgens toe aan de vraag hoe de bestreden besluiten zich verhouden tot ILO-conventie 121.

Toepasselijke bepalingen ILO-conventie 121

4.5. In artikel 6, aanhef en onder b en c, van ILO-conventie 121 is bepaald dat onder de door de verzekering gedekte gevallen de volgende moeten worden begrepen, wanneer deze het gevolg zijn van een arbeidsongeval of van een beroepsziekte:

b. ongeschiktheid tot werken welke voortspruit uit een ziekte-toestand en welke derving van inkomsten uit arbeid met zich brengt zoals nader geregeld bij de nationale wetgeving;

c. algeheel verlies van de geschiktheid om inkomsten uit arbeid te verwerven of gedeeltelijk verlies van zodanige geschiktheid, uitgaande boven een voorgeschreven minimum, wanneer het waarschijnlijk is dat dit gehele of gedeeltelijke verlies blijvend zal zijn, alsmede overeenkomstige vermindering van de lichaamsgesteldheid.

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van ILO-conventie 121 is bepaald dat elk Lid overeenkomstig de voorgeschreven bepalingen aan de beschermde personen de volgende prestaties moet waarborgen:

b. uitkeringen in de gevallen bedoeld in de alinea's b), c) en d) van artikel 6.

Artikel 9, derde lid, eerste volzin, van ILO-conventie 121 schrijft voor dat de prestaties moeten worden verleend tijdens de gehele duur van het door de verzekering gedekte geval.

Rechtstreekse werking

4.6. De Raad heeft in zijn uitspraak van 17 maart 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:753, uiteen gezet hoe de artikelen 6 en 9 van ILO-conventie 121 zich lenen voor rechtstreekse toepassing in de context van een procedure die op veel punten overeenkomt met de onderhavige procedure. In die uitspraak heeft de Raad onder andere overwogen dat uit de artikelen 6 en 9 van ILO-conventie 121, in onderling verband gezien, volgt dat de Lidstaten zich ertoe hebben verbonden te waarborgen dat:

- in de door de verzekering gedekte gevallen die een gevolg zijn van een arbeidsongeval of be-

roepsziekte, aan de beschermde personen prestaties – waaronder een uitkering – worden verleend; en

- deze prestaties worden verleend tijdens de gehele duur van het door de verzekering gedekte geval. Het resultaat dat deze bepalingen in de nationale rechtsorde bewerkstelligen is onvoorwaardelijk en, voor zover hierboven weergegeven, voldoende nauwkeurig omschreven om hierop voor de rechter een beroep te kunnen doen. Daaraan doet niet af dat aan de nationale wetgever de bevoegdheid toekomt de ongeschiktheid tot werken in de zin van artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie nader te definiëren, omdat keuze- of beleidsvrijheid van de overheid de mogelijkheid van rechtstreekse werking van een bepaling onverlet laat. Het Uvw heeft de rechtstreekse werking van artikel 6 en artikel 9 van ILO-conventie 121 erkend in zoverre dat er in bepaalde gevallen een proportionele voorziening moet zijn voor inkomensderving als gevolg van een arbeidsongeval of beroepsziekte.

Door welke bepaling van ILO-conventie 121 wordt de situatie van betrokkene bestreken?

4.7.1. Bij de beoordeling of betrokkene recht heeft op een ZW-uitkering verschillen partijen van mening of de situatie wordt bestreken door artikel 6, aanhef en onder b, dan wel door artikel 6, aanhef en onder c, van ILO-conventie 121. De rechtbank heeft geoordeeld dat de situatie van betrokkene wordt bestreken door artikel 6, aanhef en onder c, van de conventie, en heeft vervolgens getoetst aan artikel 14 van de conventie. Het Uvw heeft bevestigd dat de situatie van betrokkene wordt bestreken door artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie.

4.7.2. Het Uvw heeft terecht gesteld dat de situatie van betrokkene niet wordt bestreken door artikel 6, aanhef en onder c, maar door artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie. Het is juist dat de beoordeling van de aanspraak van betrokkene op een ZW-uitkering na een EZWb berust op een vaststelling van het (gedeeltelijke) verlies van de geschiktheid om inkomsten uit arbeid te verwerven. Geen sprake is echter van een situatie waarin wordt aangenomen dat dit verlies aan inkomsten waarschijnlijk blijvend zal zijn, als bedoeld in onderdeel c van artikel 6 van de conventie. Het Uvw heeft er terecht op gewezen dat in het Nederlandse stelsel van wettelijke arbeidsongeschiktheidsregeringen de Wet WIA (en de WAO) moeten wor-

den geacht te voorzien in de situaties bedoeld in onderdeel c. Omdat onderdeel c van artikel 6 van ILO-conventie 121 toepassing mist, wordt niet toegekomen aan een beoordeling van de modaliteiten van de voorziening op grond van artikel 14 van de conventie.

Recht op uitkering zolang ongeschikt voor eigen werk?

4.8.1. Tussen partijen is niet meer in geschil dat het Uvw, als moet worden uitgegaan van de vastgestelde beperkingen van betrokkene en van de geschiktheid van de aan hem voorgehouden functies, naar nationaal recht een juiste toepassing heeft gegeven aan de in 4.1 tot en met 4.3 weergegeven bepalingen.

4.8.2. Betrokkene wijst er echter op dat hij op 18 juli 2016 en 12 september 2016 nog steeds ongeschikt was voor zijn eigen werk als loodgieter. Hij stelt dat op grond van de artikelen 6, aanhef en onder b, en 9 van de conventie aan hem een periodieke uitkering moet worden verstrekt zolang hij ongeschikt is voor het eigen werk, ook als hij wel ander werk kan doen.

4.8.3. De Raad verwerpt deze stelling van betrokkene. De artikelen 6 en 9 van ILO-conventie 121 bevatten immers geen aanknopingspunten om aan te nemen dat de nationale wetgever in de gevallen bedoeld in artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie verplicht zou zijn de (mate van) ongeschiktheid tot werken vast te stellen uitsluitend op grond van een beoordeling van de geschiktheid voor het eigen werk. Deze verdragsbepalingen staan er niet aan in de weg dat in de Nederlandse wetgeving de vraag of sprake is van “ongeschiktheid tot werken (...) welke derving van inkomsten uit arbeid met zich brengt” wordt beantwoord aan de hand van de vraag of de betrokkene voldoende verdienvermogen heeft in andere functies dan de functie waarvoor hij is uitgevalen.

Toetsing van bestreden besluit 2 aan ILO-conventie 121

4.9.1. De Raad verwerpt de stelling van betrokkene dat de beëindiging van de ZW-uitkering per 18 juli 2016 op basis van de EZWb in strijd is met ILO-conventie 121.

4.9.2. Het Uvw heeft aan de EZWb per 18 juli 2016 aanvankelijk acht functies ten grondslag gelegd. Aan het verzoek om terug te komen van het besluit van 9 juni 2016 heeft betrokkene nieuwe

medische informatie ten grondslag gelegd, die de verzekeringsarts bezwaar en beroep aanleiding gaf aanvullende beperkingen op te nemen en een aangepaste FML op te stellen. Een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft op basis van die aangepaste FML nog een voldoende aantal van de oorspronkelijk geselecteerde functies geschikt bevonden, waarmee onveranderd een arbeidsgeschiktheidspercentage van meer dan 65 aan de orde is. De Raad is van oordeel dat de op basis van deze functies berekende arbeidsgeschiktheid een voldoende realistische afspiegeling geeft van de mogelijkheid van betrokkene om met arbeid inkomsten te verwerven in de zin van artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie.

4.9.3. Betrokkene heeft ook betoogd dat het in strijd is met ILO-conventie 121 dat na een jaar niet langer recht op ZW-uitkering bestaat als het verlies aan verdien capaciteit minder dan 35% bedraagt. Betrokkene heeft hierbij verwezen naar het standpunt van het Comité van Deskundigen van de International Labor Organisation (2011), Report III, Part 1A) dat de ondergrens van 35% voor het recht op vervolguutkering op grond van de Wet WIA in strijd is met ILO-conventie 121. Deze beroepsgrond slaagt niet. De conventie laat aan de verdragsstaten een ruime vrijheid om de in het verdrag voorziene minimumnormen in hun nationale wetgeving te verwezenlijken. Noch artikel 6, aanhef en onder b, noch enige andere bepaling van ILO-conventie 121 bevat een enigszins nauwkeurig omschreven criterium waaraan de rechter de ondergrens van 35% arbeidsongeschiktheid voor het recht op ZW-uitkering bij een EZWb kan toetsen. Verder werpt deze ondergrens niet een zodanige drempel op voor het recht op ZW-uitkering bij een EZWb dat artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie van zijn nuttig effect wordt ontdaan.

4.9.4. In 4.4.6 werd reeds geoordeeld dat het Uvw in de medische informatie, die betrokkene aan zijn verzoek om terug te komen van het besluit van 9 juni 2016 ten grondslag heeft gelegd, geen aanleiding heeft hoeven zien om voor de toekomst terug te komen van dit besluit. Hetgeen betrokkene over de conventie heeft aangevoerd geeft daarvoor evenmin aanleiding. De afwijzing van het verzoek om terug te komen van het besluit van 9 juni 2016 is daarom bij bestreden besluit 2 op goede gronden gehandhaafd.

Toetsing van bestreden besluit 1 aan ILO-conventie 121: weigering ZW-uitkering op basis van één theoretisch te vervullen functie

4.10.1. Betrokkene heeft gesteld dat een weigering van ziekgeld, die berust op slechts één (deelfunctie binnen een reserve) functie van de oorspronkelijke EZWb-functies, afbreuk doet aan de rechten die ILO-conventie 121 verzekeren beoogt te garanderen. Het Uvw heeft hier tegenover gesteld dat betrokkene per 12 september 2016 niet viel onder het toepassingsbereik van artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie. Het Uvw betoogt dat de nationale wetgever bevoegd is het toepassingsbereik van deze bepaling vast te stellen. In de visie van het Uvw was betrokkene al vanaf 18 juli 2016 niet meer ongeschikt tot het verrichten van zijn arbeid. Per 12 september 2016 was betrokkene op grond van de Nederlandse wetgeving (ZW) niet ongeschikt omdat hij theoretisch in staat was één functie te vervullen die hem bij de EZWb was voorgehouden. Hij was in staat daarmee meer dan 65% van het maatmaninkomen te verdienen. Volgens het Uvw heeft betrokkene daarom per 12 september 2016 geen recht op ziekgeld.

4.10.2. De Raad volgt het Uvw niet in dit standpunt en onderschrijft de stelling van betrokkene om de volgende redenen.

4.10.3. Het is op zichzelf juist dat betrokkene per 12 september 2016 op grond van de nationale wetgeving, zoals uitgelegd in de rechtspraak, niet ongeschikt was tot het verrichten van zijn arbeid in de zin van artikel 19 van de ZW omdat hij theoretisch nog één functie kon vervullen die hem bij de EZWb als (deel)functie was voorgehouden. Het is ook juist dat de conventie aan de verdragsstaten een ruime vrijheid laat om de in het verdrag voorziene minimumnormen in hun nationale wetgeving te verwezenlijken. Een uitleg waarbij de kring van beschermde personen per definitie altijd volledig samenvalt met de door de nationale wetgeving gegeven afbakening van situaties, kan echter afbreuk doen aan de nuttige werking van de conventie en daarom niet worden aanvaard. De bevoegdheid van de bij de conventie aangesloten staten om de in onderdeel b van artikel 6 van de conventie bedoelde ongeschiktheid tot werken nader te definiëren, reikt niet zover dat aan deze bepaling iedere autonome inhoud moet worden ontzegd. De wijze waarop de verdragsstaten invulling geven aan deze vrijheid mag immers geen afbreuk doen aan de verwezenlijking van de doel-

stelling van de conventie, dat de nationale wetgeving voor gevallen van inkomensderving door ongeschiktheid tot werken als gevolg van een arbeidsongeval of beroepsziekte voorziet in prestaties.

4.10.4. Betrokkene is bij de oorspronkelijke ziekmelding als arbeidsongeschikt aangemerkt wegens ongeschiktheid voor zijn eigen werk als loodgieter, waarbij vaststond dat de arbeidsongeschiktheid het gevolg was van het arbeidsongeval. Hiermee is gegeven dat hij een beschermde persoon is in de zin van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van ILO-conventie 121 en dat zijn situatie een gedekt geval is als bedoeld in artikel 6, aanhef en onder b, van deze conventie. Op grond van 9, derde lid, van de conventie moeten hem dan prestaties worden verleend tijdens de gehele duur van het door de verzekering gedekte geval. Dit wil zeggen: zolang hij als gevolg van het arbeidsongeval ongeschikt is tot werken.

4.10.5. Bij de EZWb per 18 juli 2016 was sprake van fysieke klachten en spanningsklachten verband houdend met het arbeidsongeval. Op 12 september 2016 heeft betrokkene zich opnieuw ziek gemeld, met name vanwege een toename van psychische klachten die blijkens de gedingstukken voor een belangrijk deel zijn veroorzaakt dan wel geluxeerd door het arbeidsongeval. De Raad verwijst in dit verband naar het in 1.3 weergegeven rapport van de arts van 21 november 2016, waaruit blijkt dat op 12 september 2016 sprake is van toename van beperkingen door dezelfde ziekteoorzaak. Uitgaande van deze vaststelling door de verzekeringsarts en de in dezelfde richting wijzende bevindingen van de psycholoog van het Hand- en Polscentrum bij het onderzoek van 24 augustus 2016, is de Raad van oordeel dat deze klachten, en de hieruit voortvloeiende beperkingen, in een voldoende direct verband staan met het arbeidsongeval om, in de zin van artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie, te kunnen worden beschouwd als een gevolg van dat arbeidsongeval.

4.10.6. In het kader van de beoordeling per 12 september 2016 is vastgesteld dat van de oorspronkelijk per 18 juli 2016 geselecteerde functies nog één deelfunctie binnen de reservefunctie productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) resteerde die, gelet op de toegenomen beperkingen van betrokkene, nog geschikt was. De geschiktheid voor deze deelfunctie is voldoende geacht om betrokkene aanspraak op ZW-uit-

kering te onthouden op de grond dat betrokkene geschikt was voor zijn arbeid, als bedoeld in artikel 19 van de ZW. Ondanks de samenhang van de nieuwe beperkingen met het arbeidsongeval en het feit dat het theoretisch resterende arbeidsvermogen van betrokkene de smalst mogelijke basis had, was betrokkene volgens het Uvw op en na 12 september 2016 niet ongeschikt tot werken als gevolg van het arbeidsongeval in de zin van artikel 6, aanhef en onder b, van de conventie.

4.10.7. Naar het oordeel van de Raad is hiermee ten aanzien van betrokkene een maatstaf gehanteerd waaraan onvoldoende realiteitswaarde toekomt als afspiegeling van de daadwerkelijke mogelijkheid van betrokkene om arbeid te verrichten. Daarmee doet deze wijze van invulling van de uit artikel 6 van de conventie voortvloeiende beleidsvrijheid afbreuk aan de doelstelling van deze bepaling.

4.10.8. Gelet op 4.10.7 zal de Raad, in gevallen waarop de conventie ziet, niet langer vasthouden aan zijn rechtspraak, dat geschiktheid voor één van de eerder bij de EZWb geselecteerde (deel) functies, voldoende is om een weigering van ziekgeld op grond van artikel 19 van de ZW te kunnen dragen.

Nieuw beoordelingskader, ook voor gevallen waarop de conventie niet van toepassing is

4.11. De Raad acht het onwenselijk dat bij de toepassing van artikel 19 van de ZW een verschillend toetsingskader zal gaan gelden, al naar gelang de ongeschiktheid het gevolg is van een arbeidsongeval of beroepsziekte of niet. De ZW kent een dergelijk onderscheidend criterium immers niet. Daarnaast zal de vaststelling of de ongeschiktheid het gevolg is van een arbeidsongeval of beroepsziekte in veel gevallen problematisch zijn en zowel bij het Uvw als bij verzekerden tot rechtsonzekerheid leiden. Om die reden zal de Raad de maatstaf, zoals die tot heden in zijn rechtspraak is neergelegd, ook buiten de door de conventie bestreken gevallen vanaf heden niet langer hanteren.

4.12. Voor de alsdan aan te leggen maatstaf zal de Raad vanaf heden de volgende uitgangspunten hanteren.

4.12.1. Onder “zijn arbeid” als bedoeld in artikel 19 van de ZW wordt verstaan de laatstelijk voor de ziekmelding feitelijk verrichte arbeid. Deze regel lijdt uitzondering, wanneer de verzekerde – nadat het ziekgeld na een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling als bedoeld in artikel 19aa,

eerste lid en onder b, na 52 weken is geëindigd – niet in enig werk heeft hervat en zich vervolgens weer ziek meldt. Ziekgeld kan in zo'n geval worden geweigerd wanneer is voldaan aan de volgende twee, cumulatieve, voorwaarden:

1. van de oorspronkelijk bij de EZWb geselecteerde functies, met inbegrip van de functies die als reservefuncties aan de betrokkene zijn voorgelaten, zijn op de datum in geding ten minste drie functies met elk ten minste drie arbeidsplaatsen voor de verzekerde geschikt gebleven, én
2. op basis van die functies – gelet op de loonwaarde die die functies ten tijde van de EZWb vertegenwoordigden, afgezet tegen het bij de EZWb geldende maatmaninkomen – is nog steeds sprake van een arbeidsgeschiktheid van ten minste 65%. Daarbij is niet van belang of de oorspronkelijke functies ten tijde van de latere ziekmelding nog in het CBBS aanwezig zijn. Evenmin is van belang of die functies ten tijde van de nieuwe ziekmelding op onderdelen qua belasting en/of beloning inmiddels zijn gewijzigd. Op deze laatste twee punten verandert de rechtspraak dus niet.²

Ter voorkoming van misverstanden en in reactie op wat ter zitting door het Uvw is gesteld wordt benadrukt dat de eerste voorwaarde impliceert dat het zogenoemde bijhouden van functies niet mogelijk is, ook niet waar het gaat om functies binnen dezelfde SBC-codes.

4.12.2. Voor wat betreft de door het Uvw te verrichten beoordeling geldt daarbij het volgende.

4.12.3. Stelt de verzekeringsarts naar aanleiding van een nieuwe ziekmelding vast dat de medische beperkingen van een betrokkene sinds de eerdere EZWb niet zijn toegenomen, dan is daarmee gegeven dat de bij de EZWb geselecteerde functies in medisch en arbeidskundig opzicht ook op de datum in geding voor betrokkene geschikt zijn. Deze vaststelling is dan voldoende om een weigering van ziekgeld op grond van artikel 19 van de ZW te kunnen dragen.

4.12.4. Stelt de verzekeringsarts in het kader van de nieuwe ziekmelding vast dat de medische beperkingen van de betrokkene ten opzichte van de EZWb op een of meer punten van de FML zijn toegenomen, dan dient te worden beoordeeld in hoeverre dit consequenties heeft voor de ge-

2 Uitspraken van 21 augustus 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:2866 en ECLI:NL:CRVB:2019:2933.

schiktheid van de oorspronkelijk bij de EZWb geselecteerde functies. De beoordeling van de geschiktheid voor de oorspronkelijke functies kan in eerste instantie beperkt blijven tot de medische geschiktheid voor die functies. Indien en voor zover de door een betrokkene aangevoerde bezwaar- of beroepsgronden daartoe aanleiding geven zal het Uwv in een voorkomend geval ook moeten beoordelen en motiveren dat de functies op de datum in geding ook in arbeidskundig opzicht geschikt zijn voor de betrokkene. Het gaat er dan om of betrokkene op de datum in geding voldoet aan de opleidings- of ervaringseisen van de functie zoals die ten tijde van de EZWb in het CBBS waren opgenomen.

4.12.5. Indien een of meer van de bij de EZWb geselecteerde functies volgens de verzekeringsarts in verband met de toegenomen beperkingen van een betrokkene niet langer geschikt blijken, zal het Uwv moeten beoordelen of er van de oorspronkelijk geselecteerde functies ten minste drie geschikte functies met ieder ten minste drie arbeidsplaatsen resteren. Is dit niet het geval, dan is de betrokkene daarmee ongeschikt te achten voor zijn arbeid, als bedoeld in artikel 19 van de ZW. Resteren er ten minste drie functies met ieder ten minste drie arbeidsplaatsen, dan zal het Uwv de (mediane) loonwaarde, welke ten tijde van de EZWb aan die functies verbonden was, moeten vergelijken met het destijds geldende maatmaninkomen. Indien die vergelijking uitwijst dat onveranderd sprake is van een arbeidsgeschiktheid van ten minste 65%, dan is de betrokkene niet ongeschikt voor zijn arbeid, als bedoeld in artikel 19 van de ZW.

Toepassing van het bovenstaande op de ziekmelding per 12 september 2016

4.13 Vast staat dat de medische beperkingen van betrokkene per 12 september 2016 zijn toegenomen ten opzicht van de EZWb. Het Uwv heeft vastgesteld dat met de actuele beperkingen van betrokkene van de oorspronkelijke functies nog slechts één (deel)functie geschikt is te achten. Dit betekent dat appelland op 12 september 2016 ongeschikt is tot het verrichten van zijn arbeid, als bedoeld in artikel 19 van de ZW.

4.14. Gelet op 4.10.1 tot en met 4.13 is er geen aanleiding om, zoals de rechtbank heeft gedaan, de rechtsgevolgen van bestreden besluit 1 in stand te laten.

Conclusie

4.14.1. Uit overweging 4.1 tot en met 4.14 volgt dat het hoger beroep van betrokkene tegen aangevallen uitspraak 2 niet slaagt en aangevallen uitspraak 2 dient te worden bevestigd. Het hoger beroep van betrokkene tegen aangevallen uitspraak 1 slaagt en het incidenteel hoger beroep van het Uwv tegen die uitspraak slaagt niet. De aangevallen uitspraak 1 moet worden vernietigd, voor zover daarbij de rechtsgevolgen van bestreden besluit 1 in stand zijn gelaten. De aangevallen uitspraak 1 moet voor het overige, met verbetering van gronden, worden bevestigd. De Raad zal met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb, zelf in de zaak voorzien door het primaire besluit 1 te herroepen en betrokkene ter zake van zijn ziekmelding van 12 september 2016 alsnog een ZW-uitkering toe te kennen. Ter zitting is vastgesteld dat betrokkene tot en met 19 oktober 2016 een WW-uitkering genoten, die in verband met het bereiken van de maximumuitkeringsduur per die datum is beëindigd. Gelet op het bepaalde in artikel 29, tweede lid aanhef en onder d, ten eerste, van de ZW bestaat dan voor betrokkene recht op ZW-uitkering per 20 oktober 2016.

Het verzoek tot vergoeding van schade in de vorm van wettelijke rente

4.14.2. Gelet op wat hiervoor is overwogen is er aanleiding om te bepalen dat het Uwv de wettelijke rente over de na te betalen ZW-uitkering dient te vergoeden. Voor de wijze waarop het Uwv de rente dient te berekenen wordt verwezen naar de uitspraak van de Raad van 25 januari 2012 (ECLI:NL:CRVB:2012:BV1958).

Het verzoek om schadevergoeding in verband met de overschrijding van de redelijke termijn

5.1. Voor het verzoek om schadevergoeding wgens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM geldt het volgende.

5.2. De redelijke termijn is voor een procedure in drie instanties in zaken zoals deze in beginsel niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd (zie de uitspraak van de Raad van 26 januari 2009, ECLI:NL:CRVB:2009:BH1009). De behandeling van het bezwaar mag ten hoogste een half jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste anderhalf jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, terwijl doorgaans geen

sprake is van een te lange behandelingsduur in de rechterlijke fase in haar geheel als deze niet meer dan drie en een half jaar heeft geduurd. De omstandigheden van het geval kunnen aanleiding geven een langere behandelingsduur te rechtvaardigen. Verder heeft de Raad in die uitspraak overwogen dat in beginsel een vergoeding van immateriële schade gepast is van € 500,= per half jaar of gedeelte daarvan, waarmee de redelijke termijn in de procedure als geheel is overschreden.

5.3. In het geval van betrokkene zijn vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift door het Uvw op 2 december 2016 tegen primair besluit 1 tot de datum van deze uitspraak ruim zes jaar verstreken. Vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift door het Uvw op 13 juni 2018 tegen primair besluit 2 tot de datum van deze uitspraak zijn vier jaar en ruim zes maanden verstreken. Noch in de zaken zelf, noch in de opstelling van betrokkene zijn aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat in dit geval de totale lengte van de procedures meer dan vier jaren zou mogen bedragen. De redelijke termijn is dus in procedure 19/2610 ZW met twee jaar en één maand overschreden. Dit leidt tot een schadevergoeding van € 2.500,=. Het Uvw heeft binnen een half jaar op het bezwaar beslist. Er is sprake van overschrijding van de redelijke termijn door de bestuursrechter, zodat de te betalen schadevergoeding voor rekening komt van de Staat. Ook in procedure 19/3906 ZW is de redelijke termijn overschreden. Deze overschrijding leidt echter niet tot een afzonderlijke schadevergoeding, omdat in de fase bij de rechtbank de redelijke termijn nog niet was overschreden en beide procedures bij de Raad gezamenlijk zijn behandeld en in hoofdzaak betrekking hebben op hetzelfde onderwerp.

Proceskosten

6. Er is aanleiding het Uvw te veroordelen in de kosten van betrokkene voor verleende rechtsbijstand in bezwaar en hoger beroep. Deze kosten worden in bezwaar begroot op € 811,50,= (1 punt voor het opstellen van het bezwaarschrift dat heeft geleid tot bestreden besluit 1, met een waarde per punt van € 541,= en wegingsfactor 1,5), en € 2.846,25 in hoger beroep (1 punt voor het opstellen van het hogerberoepschrift tegen aangevallen uitspraak 1, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en een 0,5 punt voor het verschijnen ter nadere zitting, met een waarde per punt van € 759,= en wegingsfactor 1,5). De Staat zal wor-

den veroordeeld in de proceskosten ter zake van het indienen van het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. Deze kosten worden begroot op € 379,50.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt aangevallen uitspraak 1 voor zover daarbij de rechtsgevolgen van bestreden besluit 1 in stand zijn gelaten;
- bevestigt aangevallen uitspraak 1 voor het overige;
- herroept het besluit van 22 november 2016, kent betrokkene per 20 oktober 2016 een ZW-uitkering toe en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het besluit van 3 april 2017;
- bevestigt aangevallen uitspraak 2;
- veroordeelt het Uvw tot vergoeding aan betrokkene van wettelijke rente zoals onder punt 4.14.12 van deze uitspraak is vermeld;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid) tot vergoeding aan betrokkene van schade tot een bedrag van € 2.500,=;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van betrokkene tot een bedrag van € 3.657,75;
- veroordeelt de Staat in de proceskosten van betrokkene tot een bedrag van € 379,50,=;
- bepaalt dat het Uvw aan betrokkene het in hoger beroep betaalde griffierecht van € 128,= vergoedt.

NOOT

1. Een mooie afsluiting van het oude jaar. Zo kunnen we deze uitspraak en die van gelijke datum met nummer ECLI:NL:CRVB:2022:2672, «USZ» 2023/43, wel kenschetsen. 'De Kerstuitspraken van 2022' zou een mooie roepnaam kunnen zijn en is dan ook onweerstaanbaar als titel voor een noot. Beide uitspraken markeren het einde van de schatting op één functie en dat is voor vangnetters een goede ontwikkeling. Zij illustreren ook de invloed die internationale verdragen kunnen hebben op onze nationale arbeidsongeschiktheidspraktijk.
2. In deze dubbelannotatie bespreekt Driessen de uitspraken in het licht van Verdrag 121 van de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO-verdrag 121) en Van den Bogaard het nieuwe beoordelingska-

der en de rol van de zgn. 'reservefuncties'. Waar in deze annotaties wordt gesproken over de EZWb dient (gelet op ECLI:NL:CRVB:2022:2672, «USZ» 2023/43) te worden gelezen: 'EZWb dan wel WIA-beoordeling'.

Driessen

ILO-verdrag 121

3. In de hier opgenomen uitspraak gaat de CRvB 'om' zoals dat wordt genoemd. Hij verlaat zijn vaste jurisprudentielijn, ontwikkeld in CRvB 22 maart 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:1225, «USZ» 2017/190, m.nt. E. van den Bogaard, en nader verfijnd in zijn uitspraak van 20 maart 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:937. Op de gevolgen van deze uitspraak gaat Van den Bogaard hierna in de punten 18 tot en met 39 uitgebreid in. In de punten 4 tot en met 17 bespreek ik het instrumentarium dat tot deze omslag heeft geleid.

4. De advocaat van betrokkene heeft in de zaak die heeft geleid tot de hier opgenomen uitspraak, resultaat geboekt doordat hij zich in beroep en hoger beroep heeft vastgebeten in ILO-Verdrag 121. Dit verdrag uit 1964 ziet op de prestaties bij arbeidsongevallen en beroepsziekten en past in het systeem waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen arbeidsongeschiktheid, ontstaan door een zogenaamd 'risque social' of door een 'risque professionnel'. De bescherming bij een 'risque professionnel' is om voor de hand liggende redenen beter. In Nederland wordt dit onderscheid sinds de inwerkingtreding van de WAO niet langer gemaakt, waarmee wij een uitzonderingspositie innemen in het mondiale en Europese palet van socialezekerheidsregelingen. Gevolg daarvan is dat Nederlandse arbeidsongeschiktheidsregelingen voor kortdurende en langdurende arbeidsongeschiktheid volledig moeten voldoen aan de hogere standaard die geldt voor arbeidsongeschiktheid, ontstaan door een bedrijfsongeval of een beroepsziekte.

5. De kring van verzekerden wordt nader omschreven in art. 4 ILO-verdrag 121 en omvat naast werknemers en ambtenaren ook de betrokken nabestaanden. De reikwijdte van ILO-verdrag 121 is omschreven in art. 6 en heeft, gechargeerd gezegd, betrekking op ziekte (onderdeel a), gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid met restverdiencapaciteit (onderdeel b), volledige arbeidsongeschiktheid zonder restverdiencapaciteit of gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid boven een in

het verdrag omschreven minimum, waarvan waarschijnlijk is dat dit blijvend is of een daarmee corresponderend verlies aan mogelijkheden (onderdeel c).

6. Art. 9 lid 1 onderdeel b ILO-verdrag 121 regelt de borging van een uitkering conform de vereisten van het verdrag. Art. 9 lid 2 bepaalt dat er geen referte-eis of iets anders als uitkeringsvoorwaarde mag gelden. Bovendien zegt de bepaling in art. 9 lid 3 dat de uitkeringsduur geldt voor de gehele periode dat de arbeidsongeschiktheid duurt. Dat valt althans op te maken uit de authentieke Engelse en Franse versie: respectievelijk "throughout the contingency" en "pendant toute la durée de l'éventualité". De Nederlandse (niet geauthentiseerde) vertaling hiervan, "met de gehele duur van het *door de verzekering gedekte geval* (curs. MD)", die ook de CRvB hanteert en die niet uitgaat van de arbeidsongeschiktheid, maar van de verzekeringsduur, is op dit punt m.i. niet correct.

7. Voor een nadere uitleg over de uitkeringsvereisten, zoals omschreven in art. 19 en art. 20 ILO-verdrag 121, en voor de verdragsconformiteit van de Nederlandse wet- en regelgeving verwijs ik korthedshalve naar het onderzoeksrapport van S. Klosse e.a., *Schadecompensatie bij beroepsrisico's: Hoe krijgen we dat ILO-proof?*, Maastricht University / Instituut GAK 2015. In dat onderzoek staat de vraag centraal op welke wijze de hiaten die in het licht van ILO-verdrag 121 met betrekking tot beroepsrisico's aan de Wet WIA kleven, hersteld kunnen worden. Anders dan in dat onderzoek maakt de CRvB uitdrukkelijk géén onderscheid tussen arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door een beroepsrisico en arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door een sociaal risico. Hij sluit daarmee aan bij de destijds gekozen zienswijze dat dit onderscheid ongewenst is. Hij gebruikt het feit dat het in zijn uitspraak onweersproken gaat om een arbeidsongeval echter wel als vliegwieltje om tot die zienswijze te komen. Ik kom hier in punt 13 op terug.

8. De vraag of een ILO-verdrag of bepalingen er uit wel rechtstreekse werking hebben, is altijd een heikel punt. In dit geval is het antwoord op die vraag echter geen belemmering voor de CRvB om aan de ingeroepen bepalingen te toetsen, aangezien hij die vraag al eerder positief heeft beantwoord in zijn uitspraak van 17 maart 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:753, «USZ» 2022/133.

In die zaak oordeelde hij dat verdragsconform was gehandeld.

9. De eerste vraag die de CRvB in de hierboven opgenomen uitspraak beantwoordt, is of de EZWb onder het bereik van ILO-verdrag 121 valt en, zo ja, welke verdragsbepaling daar op ziet. Mét het UWV oordeelt de CRvB dat in de te beoordelen casus sprake is van “ongeschiktheid tot werken welke voortspuit uit een ziektoestand en welke derving van inkomsten uit arbeid met zich brengt, zoals nader geregeld bij de nationale wetgeving” ex art. 6 onderdeel b. Voor de opvatting van de betrokkene en de rechtbank dat eerder sprake is van blijvende arbeidsongeschiktheid ex art. 6 onderdeel c valt overigens ook wel iets te zeggen, aangezien de reguliere ziekteperiode twee jaar is. De EZWb breekt daar op in.

10. Dat de nationale wetgeving correct is toegepast, is niet in geschil. De CRvB meent echter, anders dan betrokkene, dat de ondergrens van 35% arbeidsongeschiktheid die in de EZWb wordt gehanteerd, niet in strijd is met het verdrag. Bovendien laat die grens voldoende ruimte om te voldoen aan het nuttige effect van art. 6 onderdeel b daarvan. Een en ander betekent dat ILO-verdrag 121 geen obstakel vormt, om bij een correct uitgevoerde EZWb waarbij een arbeidsongeschiktheidspercentage van 35% of minder wordt vastgesteld, een verdere uitkering krachtens de ZW te weigeren. Als ik dit oordeel doortrek naar het systeem van de Wet WIA dan vormt de ondergrens van 35% van die wet voor de CRvB ook geen obstakel voor verdragsconformiteit.

Het Comité van Deskundigen van de ILO heeft zich in het verleden echter kritisch uitgelaten over die grens van 35% (zie p. 59-62 van het hiervoor in punt 7 genoemde onderzoeksrapport). Om die reden had de motivering van de CRvB naar mijn smaak wel wat uitvoeriger mogen zijn.

11. Een en ander betekent volgens de Raad echter niet dat lidstaten de bevoegdheid die zij hebben om het begrip ‘ongeschiktheid tot werken’ zelf nader in te vullen, zo ver mogen oprekken “dat aan deze bepaling iedere autonome inhoud moet worden ontzegd” (r.o. 4.10.3), met andere woorden: dat het een loze bepaling zou zijn. De doelstelling van die bepaling, dat er een uitkering is bij een beroepsrisico, moet overeind blijven staan, aldus de CRvB.

12. Anders dan betrokkene stelt, meent de CRvB dat ILO-verdrag 121 niet noopt tot het verstrek-

ken van een uitkering zolang hij ongeschikt is het eigen werk te verrichten. Het hebben van voldoende verdienvermogen in andere functies voldoet ook aan de ILO-norm, zo overweegt de CRvB. Dat betekent echter niet dat iedere nationale invulling van de normen per definitie voldoet aan de vereisten van het verdrag. Dit zou immers afbreuk doen aan de nuttige werking daarvan. De wijze waarop lidstaten invulling geven aan het verdrag mag geen afbreuk doen aan de verwezenlijking van de doelstelling ervan.

13. Omdat bij de tweede ziekmelding klachten een rol spelen die in direct verband staan met de eerdere klachten, vallen deze ook onder het bereik van art. 6 onderdeel b ILO-verdrag 121. Nu bij een herbeoordeling nog maar één van de eerder geselecteerde functies resteert, oordeelt de CRvB dat daaraan onvoldoende realiteitswaarde toekomt om te dienen als afspiegeling van de *daadwerkelijke* arbeidsmogelijkheden. Dit heeft in de toekomst voor alle soortgelijke gevallen te gelden.

14. Van groot belang voor de toekomst zijn de overwegingen van de CRvB dat hij geen onderscheid wil maken tussen een ‘risque professionnel’ en een ‘risque social’, omdat én de ZW dat onderscheid niet kent én een dergelijk onderscheid moeilijk te maken valt. Voor de nieuw te gelden norm, opgenomen onder r.o. 4.12.1, verwijs ik naar het commentaar van Van den Bogaard (zie punt 18 e.v.).

15. Eveneens van groot belang is dat de CRvB in zijn op dezelfde dag gedane uitspraak met nummer ECLI:NL:CRVB:2022:2672, «USZ» 2023/43, heeft geconcludeerd dat het nieuwe toetsingskader evenzeer van toepassing is in situaties waarin iemand zich na een WIA-beoordeling ziek meldt zonder tussentijds gewerkt te hebben. Het bereik van de hier besproken uitspraak is daarmee veel breder geworden.

16. Het meest belangrijk aan beide uitspraken is naar mijn oordeel echter dat de CRvB er blijk van geeft ILO-verdragen serieus te nemen en bereid is om de omzetting ervan in Nederlands recht tegen het licht te houden. Uitgangspunt daarbij vormt voor de CRvB dat die wetgeving het doel van het verdrag en het nuttige effect daarvan moet respecteren. Dat is weliswaar zijn grondwettelijke plicht ex art. 94 GW, maar daar is in het verleden ook wel eens met een boog omheen gelopen.

17. Tot slot komt in deze zaak alle lof toe aan de gemachtigde van de betrokkene. Zonder zijn doorzettingsvermogen had deze rechtsontwikkeling waarschijnlijk niet plaatsgevonden. Wie weet leidt ILO-verdrag 121 nog wel tot verdere wijziging van het arbeidsongeschiktheidsregime in Nederland. In het onder punt 7 genoemde onderzoeksrapport zijn daarvoor voldoende aanwijzingen te vinden.

Van den Bogaard

Het nieuwe beoordelingskader: exit schatting op één functie

18. In r.o. 4.12 zet de CRvB het nieuwe beoordelingskader uiteen. Daarbij handhaaft hij de kern van zijn vaste rechtspraak dat onder 'zijn arbeid' als bedoeld in art. 19 ZW wordt verstaan: de laatstelijk voor de ziekmelding verrichte arbeid, met dien verstande dat als de verzekerde zich na een EZWb of na een weigering van WIA en zonder in enig werk te hebben hervat, opnieuw ziek meldt, de maatstaf voor 'zijn arbeid' wordt gevormd door de algemeen geaccepteerde arbeid zoals die nader is geconcretiseerd bij de EZWb of WIA-beoordeling. Anders gezegd: zowel na een EZWb als na een WIA-beoordeling wordt de *eigen* arbeid vervangen door *algemeen geaccepteerde* arbeid, dat wil zeggen de bij die EZWb of WIA-beoordeling geduide functies.

19. Wat nieuw is, is dat het niet meer voldoende is dat de weigering of beëindiging van ziekgeld wordt gedragen door ten minste één van die functies. In plaats daarvan dient te worden beoordeeld of de *oorspronkelijke* schatting ook bij de *gewijzigde* belastbaarheid kan worden gehandhaafd. Hoe dat moet worden beoordeeld, zet de CRvB helder en stapsgewijs uiteen in r.o. 4.12.3 en verder.

20. Waar het praktisch gezegd op neerkomt, is dat moet worden beoordeeld of de bij de EZWb geduide functies ook tot een mate van arbeidsongeschiktheid van minder dan 35% zouden hebben geleid als bij die beoordeling niet de toen opgestelde FML was gebruikt, maar de voor de nieuwe datum geldende FML. Het is echter nadrukkelijk *niet* de bedoeling dat per de nieuwe datum een *volledig nieuwe* (actuele) schatting wordt uitgevoerd. Wat zit daar achter?

Art. 19 ZW bevestigt de uitkomst van art. 19aa ZW
21. Hoewel de CRvB niet uitlegt waarom hij tot deze invulling komt en niet kiest voor het verrichten van een actuele schatting, vermoed ik dat dit voortkomt uit het verschil tussen de criteria van art. 19 en art. 19aa ZW. Op grond van art. 19 ZW bestaat recht op ziekgeld als sprake is van ongeschiktheid tot het verrichten van *zijn* arbeid. Op grond van art. 19aa ZW komt daar voor de verzekerde zonder werkgever na 52 weken bij dat hij bovendien slechts in staat is met *algemeen geaccepteerde* arbeid ten hoogste 65% te verdienen van het maatmaninkomen per uur. Als de CRvB bij een ziekmelding na een EZWb een compleet nieuwe schatting (dat wil zeggen: van de actuele mate van arbeidsongeschiktheid) zou hebben geëist, dan zou voor deze categorie verzekerden het verschil tussen art. 19 en 19aa ZW zijn verdwenen.

22. Bovendien gaat het bij art. 19 ZW om de vraag of de betrokkene medisch gezien in staat is 'zijn' arbeid te verrichten. De loonwaarde van die arbeid speelt daarin geen rol, ook niet als in de loop van de ZW-periode die loonwaarde is veranderd. En ook het niet meer beschikbaar zijn van die arbeid speelt geen rol, aangezien dan op grond van art. 19 lid 5 ZW onder zijn arbeid wordt verstaan: werkzaamheden die bij een soortgelijke werkgever gewoonlijk kenmerkend voor zijn arbeid zijn.

Tegen die achtergrond ligt het voor de hand om, als de laatstelijk voor de ziekmelding feitelijk verrichte arbeid als maatstaf is vervangen door de bij een schatting geduide theoretische functies, de beoordeling te beperken tot de vraag of de betrokkene *medisch gezien* nog steeds in staat is om *die* functies te vervullen (r.o. 4.12.4: "De beoordeling van de geschiktheid voor de oorspronkelijke functies kan in eerste instantie beperkt blijven tot de *medische geschiktheid* voor die functies"; cursivering EvdB). Dat sluit ook aan bij de in art. 75j ZW geformuleerde notie dat het gaat om "geschillen *van geneeskundige aard* over het al dan niet bestaan of voortbestaan van ongeschiktheid tot werken (cursivering EvdB)".

23. Dat verklaart waarom de CRvB het niet van belang acht of de oorspronkelijke functies ten tijde van de latere ziekmelding nog in het CBBS aanwezig zijn en ook niet of die functies ten tijde van de nieuwe ziekmelding qua belasting en/of beloning zijn gewijzigd. Het verklaart bovendien waarom de CRvB ook het bijhouden van functies

niet mogelijk acht, zelfs niet binnen dezelfde SBC-codes: bij te duiden functies maken geen deel uit van de *oorspronkelijk* geduide functies en zijn daarmee ook geen onderdeel van 'zijn' arbeid als bedoeld in art. 19 ZW. *Nieuwe* functies kunnen alleen bij een *nieuwe schatting* op grond van art. 19aa ZW worden geduid.

Wat er feitelijk gebeurt, is dat voor de toepassing van art. 19 ZW de uitkomst van de beoordeling op grond van art. 19aa ZW wordt bevroren naar de stand van zaken op de datum van die beoordeling.

Tweede breuk met het verleden: arbeidskundige aspecten tellen nu wel mee

24. Tot op heden was het vaste rechtspraak dat in het kader van de ZW de passendheid van de in het kader van de eerdere schatting geselecteerde functies niet ter discussie kan staan. In zijn uitspraak van 28 januari 2015,

ECLI:NL:CRVB:2015:293, gaf de CRvB hier geen uitleg bij, maar in die van 14 maart 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:965, overwoog hij (naar aanleiding van de grond dat de geselecteerde functies niet geschikt zijn wegens het opleidingsniveau) dat "het in onderhavige procedure slechts gaat om de vraag of appelland op medische gronden en naar objectieve maatstaven geschikt is voor één van de eerder geselecteerde functies" en dat "(de) passendheid van de functies (...) al bij de WIA-beoordeling (is) getoetst en (...) in deze procedure niet ter beoordeling (staat)".

25. In r.o. 4.12.4 van de hier opgenomen uitspraak overweegt de CRvB echter dat als de aangevoerde bezwaar- of beroepsgronden daartoe aanleiding geven, het UWV ook zal moeten beoordelen en motiveren dat de functies op de datum in geding in arbeidskundig opzicht geschikt zijn. Daarbij gaat het om de vraag of betrokkene op de (nieuwe) datum in geding voldoet aan de opleidings- of ervaringseisen van de functie zoals die ten tijde van de EZWb in het CBBS waren opgenomen.

26. Daarmee komt de CRvB (alsnog) tegemoet aan de in r.o. 3.1.2 van zijn uitspraak van 17 november 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:2890, verwoordde klacht dat appellante "nu niet meer zou kunnen opkomen tegen het opleidingsniveau van de functies, omdat zij dat in een eerder stadium niet heeft gedaan". Appellante had er daarbij op gewezen dat er verschillende redenen kunnen zijn waarom niet is opgekomen tegen het oplei-

dingsniveau van de in het kader van de EZWb geselecteerde functies en had bovendien aangevoerd dat het opleidingsniveau van de geselecteerde functies niet kenbaar is uit het besluit zelf en ook niet uit de daarbij gevoegde informatie (bij een besluit tot beëindiging van ziekengeld op grond van een EZWb wordt wel vaak de 'Samenvatting arbeidsmogelijkhedenlijst' meegezonden, maar daarin is het opleidingsniveau van de functies niet opgenomen; het opleidingsniveau wordt alleen vermeld op de meer uitgebreide 'Arbeidsmogelijkhedenlijst' en die wordt bij een dergelijk besluit niet meegezonden).

27. Op grond van het nieuwe beoordelingskader staan deze arbeidskundige aspecten nu wel ter beoordeling. Dat betekent dat het bij de EZWb gegeven oordeel dat de betrokkene aan de opleidings- en/of ervaringseisen voldoet, niet langer onaantastbaar is, maar in een latere procedure alsnog (of nogmaals) aan de orde kan worden gesteld.

Daarmee heeft de CRvB zijn rechtspraak op dit punt in overeenstemming gebracht met zijn vaste rechtspraak over besluitonderdelen en beslisc componenten: het voldoen aan de opleidings- of ervaringseisen is een *beslisc component* en *geen besluitonderdeel*. In r.o. 4.3.1 van zijn uitspraak van 29 november 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:2594, «USZ» 2023/18, verwoordt de CRvB het luid en duidelijk: "(D)e formele rechtskracht van een besluit ziet *uitsluitend* op de met dat besluit tot stand gebrachte *rechtsgevolgen* en *niet ook* op oordelen van feitelijke en juridische aard die daaraan ten grondslag hebben gelegen (cursive ring EvdB)".

Rol reservefuncties

28. Hoewel op grond van art. 9 onder a Sbaow de schatting moet worden gebaseerd op ten minste drie functies (in de praktijk: SBC-codes) die ieder ten minste drie arbeidsplaatsen vertegenwoordigen, is het gebruikelijk dat de arbeidsdeskundige probeert om meer dan drie SBC-codes te selecteren. Bepalend voor de mate van arbeidsongeschiktheid zijn dan de drie functies met de hoogste loonwaarde. De extra functies zijn bedoeld om alsnog aan de schatting ten grondslag te kunnen leggen als tijdens een bezwaar- of beroepsprocedure blijkt dat een of meer van de drie bepalende functies niet kan worden gehandhaafd.

29. Een voorbeeld uit mijn eigen praktijk. Bij een EZWb zijn de volgende functies geduid, waarbij de functie met de hoogste loonwaarde bovenaan staat:

1. 516080 Schadecorrespondent 24 uur;
2. 111112 Medewerker beddenreiniging 22,5 uur;
3. 111161 Medewerker kleding- en textielreiniging 30 uur;
4. 111180 Productiemedewerker industrie 19 uur;
5. 315140 Medewerker postverzorging (intern) 20 uur.

Op grond van art. 9 onder a Sbaow worden de bovenste drie functies gebruikt voor het bepalen van de resterende verdien capaciteit en op grond van art. 10 lid 1 onder b Sbaow wordt die resterende verdien capaciteit vastgesteld op basis van de loonwaarde van de middelste daarvan, dus de loonwaarde van de functie '111112 Medewerker beddenreiniging'. Op grond van art. 2 lid 2 onder b Beleidsregel uurloonschatting 2008 (BUS 2008) wordt de resterende verdien capaciteit per uur dan berekend op basis van de kleinste uren omvang van de drie hoogste functies, in dit geval die van de functie '111112 Medewerker beddenreiniging' (22,5 uur per week). In dit geval leidde dat tot een mate van arbeidsongeschiktheid van 27,36% en beëindiging van het ziekengeld.

Tijdens de procedure bleken de bovenste functie '516080 Schadecorrespondent' en de tweede reservefunctie '315140 Medewerker postverzorging' niet te kunnen worden gehandhaafd. Nu blijkt het belang van de reservefuncties. Immers, doordat de eerste reservefunctie wel kon worden gehandhaafd, waren er nog steeds voldoende functies om een schatting op te baseren. Als er geen reservefuncties zouden zijn geduid, dan zouden er maar twee functies zijn overgebleven en dat is onvoldoende om een schatting op te baseren. Doordat de reservefunctie '111180 Productiemedewerker industrie' werd gepromoveerd tot derde functie, bleef er een toereikende arbeidskundige grondslag bestaan om een schatting op te baseren.

Het vervallen van de bovenste functie en de promotie van de eerste reservefunctie had wel gevolgen voor de resterende verdien capaciteit. Deze werd nu gebaseerd op de loonwaarde van de functie '111161 Medewerker kleding- en textielreiniging' en de uren omvang van de functie '111180 Productiemedewerker industrie' (19 uur per week) en dat leidde tot een mate van ar-

beidsongeschiktheid van 41,04%, zodat de ZW-uitkering alsnog werd voortgezet.

30. De reservefuncties spelen ook een rol in zaken als de onderhavige, waarin bij een ziekmelding na een EZWb en zonder dat de verzekerde in enig werk heeft hervat, niet de laatstelijk feitelijk verrichte arbeid als maatstaf geldt, maar de algemeen geaccepteerde arbeid zoals die nader is geconcretiseerd bij de EZWb. Onder de oude rechtspraak, die inhield dat een weigering of beëindiging van ziekengeld kon worden gedragen door ten minste één van die functies, kon die ene functie ook een reservefunctie zijn. Dat is niet iets wat de CRvB in een bepaalde uitspraak expliciet heeft bepaald, maar zoals hij in r.o. 4.2 overweegt, kan dit worden afgeleid uit zijn uitspraak van 20 maart 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:937 (waarin bij de latere ZW-beoordeling bleek dat van de 5 bij de EZWb geduide functies nog slechts één van de reservefuncties geschikt bleek en die reservefunctie een toereikende grondslag vormde voor de beëindiging van het ziekengeld). En ook onder de nieuwe lijn mogen de reservefuncties bij de beoordeling worden betrokken. Maar met die reservefuncties is iets aan de hand: eigenlijk bestaan zij niet.

Reservefuncties zijn in strijd met het Schattingsbesluit

31. Op grond van art. 9 onder a Sbaow wordt de algemeen geaccepteerde arbeid "nader omschreven in de vorm van *ten minste* drie verschillende in Nederland uitgeoefende functies" en op grond van art. 10 lid 1 aanhef en onder b Sbaow wordt "(b)ij de berekening van hetgeen betrokkene met arbeid kan verdienen, wordt (...) in aanmerking genomen het loon van de middelste van de *in artikel 9, onderdeel a, bedoelde* functies" (cursivering EvdB).

Hoewel in de tekst van het Schattingsbesluit wordt gesproken over *ten minste* drie functies, wordt in de praktijk de schatting gebaseerd op *precies* drie functies, namelijk de drie functies met de hoogste loonwaarde, ook als er meer dan drie functies kunnen worden geduid. De resterende verdien capaciteit wordt dan gebaseerd op de mediane loonwaarde van *die drie* functies. Eventuele extra geduide functies hebben het karakter van reservefuncties en spelen bij de vaststelling van de resterende verdien capaciteit geen rol. De vraag is echter of dat wel juist is.

32. In het hiervoor in punt 29 gegeven voorbeeld zijn in totaal vijf functies geduid waartoe de verzeerde met zijn krachten en bekwaamheden in staat is. Dat impliceert dat de algemeen geaccepteerde arbeid nader is omschreven in de vorm van deze vijf functies en niet slechts in de vorm van de bovenste drie. Die vijf functies tezamen zijn dan tevens de "in artikel 9, onderdeel a, bedoelde functies" als bedoeld in art. 10 lid 1 onder b Sbaow en dat betekent dat bij de berekening van de resterende verdien capaciteit in aanmerking moet worden genomen het loon van de middelste van deze vijf functies en niet die van de bovenste drie. Immers, de algemeen geaccepteerde arbeid is niet nader omschreven in de vorm van drie, maar in de vorm van vijf functies.

33. Dat zou anders zijn als art. 9 onder a Sbaow zou bepalen dat de algemeen geaccepteerde arbeid nader wordt omschreven in de vorm van drie verschillende in Nederland uitgeoefende functies of als art. 10 lid 1 onder b Sbaow zou bepalen dat het loon van de middelste van de *bovenste drie* functies in aanmerking moet worden genomen. Maar dat bepalen deze artikelen niet. Art. 9 onder a bepaalt dat de algemeen geaccepteerde arbeid nader wordt omschreven in de vorm van *ten minste* drie functies. En dat betekent dat als er *meer dan drie* functies worden geduid, de algemeen geaccepteerde arbeid nader wordt omschreven in de vorm van *meer dan drie* functies. En aangezien art. 10 onder b verwijst naar "de (dus: alle, EvdB) in artikel 9, onderdeel a, bedoelde" functies en niet naar een selectie daarvan (namelijk: de eerste drie), dient het loon van de middelste van *alle* functies in aanmerking te worden genomen. De als vierde en verder geduide functies hebben dan ook niet het karakter van reservefuncties, maar *maken volledig deel uit* van de nadere omschrijving van de algemeen geaccepteerde arbeid als bedoeld in art. 9 onder a.

34. Nu realiseer ik mij natuurlijk best dat het buiten beschouwing laten en op de reservebank plaatsen van de als vierde en verder geduide functies al sinds het eerste Schattingsbesluit van 5 augustus 1994 de gangbare praktijk is en wordt in geen enkele versie van het BUS rekenschap gegeven van het feit dat 'ten minste drie functies' en 'de drie geselecteerde functies' niet hetzelfde is en geen synoniemen zijn (zie het Besluit uurloonschatting 1999, Stcrt. 1999, 40, het Besluit beleidsregels uurloonschatting 2004, Stcrt. 2004,

186 en de Beleidsregel uurloonschatting 2008, Stcrt. 2008, 181).

Maar uitgaande van de tekst van art. 9 en 10 Sbaow valt niet te ontkomen aan de conclusie dat die praktijk eigenlijk met die bepalingen in strijd is.

Aanzegging van functies

35. Om te behoren tot de nadere omschrijving van de algemeen geaccepteerde arbeid als bedoeld in art. 9 onder a Sbaow dient een functie eerst aan de betrokkene te zijn aangezegd. Zie r.o. 4.6 van CRvB 29 oktober 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BG4620: "Bepalend voor een toereikende arbeidskundige grondslag van het bestreden besluit is de vraag of de functies (...) appellante tijdig zijn aangezegd". Dat kan door middel van aan zeggbrief waarin de functies worden genoemd of doordat de arbeidsdeskundige de functies tijdens zijn spreekuur met de betrokkene bespreekt.

36. Als een functie niet of niet tijdig is aangezegd, dan maakt die functie geen deel uit van de nadere omschrijving van de algemeen geaccepteerde arbeid, ook niet in de hoedanigheid van 'reservefunctie'. Een dergelijke niet aangezegde functie kan dan ook geen rol spelen bij een latere beoordeling op grond van art. 19 ZW, ook niet in de rol van reservefunctie. Zo'n functie kan hooguit bij een nieuwe schatting in het kader van een EZWb of WIA-beoordeling worden geselecteerd en dan alsnog worden aangezegd.

Reservefuncties bestaan niet

37. De consequentie van dit alles is dat reservefuncties helemaal niet bestaan. Een functie die niet of niet tijdig is aangezegd, kan in geen enkel stadium aan een schatting ten grondslag worden gelegd, ook niet ter vervanging van een andere (wel aangezegde) functie. Een functie die wel (tijdig) is aangezegd, is onderdeel van de nadere omschrijving van de algemeen geaccepteerde arbeid, ongeacht of die als eerste of als vierde/vijfde/etc. is geselecteerd. Anders gezegd: een functie doet óf wel mee óf niet; een beetje meedoen bestaat niet.

Slotsom: de huidige schattingspraktijk is in strijd met het Schattingsbesluit

38. Hoewel deze noot betrekking heeft op de ZW-beoordeling na een eerdere beëindiging van ziekengeld op grond van een EZWb of weigering

of beëindiging van een WIA-uitkering, kom ik uiteindelijk tot een veel meer omvattende slotsom: als er meer dan drie functies zijn geduid en aangezegd, is het baseren van de resterende verdien capaciteit op slechts drie van die functies in strijd met het Schattingsbesluit.

Dat is een conclusie die aanleiding zou moeten geven tot een herbezinning op de bestaande schattingspraktijk.

39. Als het UWV wil vasthouden aan drie functies als grondslag van een schatting, dan zou hij geen reservefuncties meer moeten duiden en het risico accepteren dat als in bezwaar of in beroep een van die functies niet kan worden gehandhaafd, de hele schatting onderuit gaat.

In mijn optiek zou het echter beter zijn om dat risico niet te nemen en, zo mogelijk, meer dan drie functies te duiden en te accepteren dat de resterende verdien capaciteit moet worden gebaseerd op het loon van de middelste van alle geduide functies. Het voordeel voor het UWV is dat het maar weinig aanpassing van de bestaande werkwijze vraagt. Het voordeel voor de verzekerde is dat de schatting een bredere basis krijgt en daardoor leidt tot een meer realistische inschatting van zijn verdien capaciteit.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

M.J.A.C. Driessen

Malva Driessen is voormalig docent bij de Universiteit Maastricht en redacteur van dit blad

43

Het gewijzigd beoordelingskader uit de uitspraak van 23 december 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:2658 geldt ook bij ziekmelding na WIA-beoordeling

Centrale Raad van Beroep
23 december 2022, nr. 22/1588 ZW,
ECLI:NL:CRVB:2022:2672
(Van Dalen-van Bekkum, Weyers, Van der Kris)

Noot E. van den Bogaard, M.J.A.C. Driessen, onder «USZ» 2023/42

Beëindiging ziekgeld. Maatstaf arbeid.

[ZW art. 19, 19aa]

Samenvatting: Ook bij een nieuwe ziekmelding na een WIA-beoordeling komt de Raad terug van zijn eerdere rechtspraak. Niet meer voldoende is dat een weigering van ziekgeld gedragen wordt door geschiktheid voor één van de in het kader van de WIA geselecteerde (deel)functies. Voor dit soort zaken gaan dezelfde nieuwe uitgangspunten gelden als voor zaken waarin het ziekgeld na een Eerstejaars Ziekewet-beoordeling is geëindigd en de verzekerde niet in enig werk heeft hervat (zie ECLI:NL:CRVB:2022:2658, «USZ» 2023/42).

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Limburg van 12 april 2022, 21/1846 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appellant] te [woonplaats] (appellant)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens appellant heeft mr. J. Heek hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 24 augustus 2022. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. Heek. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.J.H.H. Fuchs. De zaak is gevoegd behandeld met de zaken 20/3133

WIA en 20/4336 ZW. Na de zitting zijn de zaken weer gesplitst.

Het onderzoek in deze zaak is heropend en de enkelvoudige kamer heeft de zaak verwezen naar de meervoudige kamer.

Het nadere onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 november 2022. Voor appellant is mr. Heek verschenen. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. Fuchs en J. Visch.

Overwegingen

Samenvatting

1.1. Deze uitspraak heeft betrekking op de voorwaarden waaraan een verzekerde die na een eerdere arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) blijvend ongeschikt is gebleven voor zijn oude werk en daarna niet in enig werk heeft hervat, moet voldoen om (opnieuw) aanspraak te kunnen maken op ziekengeld. De Raad komt terug van zijn eerdere rechtspraak dat geschiktheid voor één van de bij de laatste vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid op grond van de Wet WIA geselecteerde (deel) functies voldoende is om een weigering van ziekengeld op grond van artikel 19 van de Ziektewet (ZW) te kunnen dragen. Daarmee gaan voor dit soort zaken de zelfde nieuwe uitgangspunten gelden als voor zaken waarin het ziekengeld na een Eerstejaars Ziektewet-beoordeling (EZWb) is geëindigd en de verzekerde niet in enig werk heeft hervat (zie de uitspraak van vandaag, ECLI:NL:CRVB:2022:2658). Het nieuwe toetsingskader is opgenomen onder 4.7.1.

Besluiten van het Uwv

1.2. Appellant is voor het laatst werkzaam geweest als bankwerker/lasser voor 39,54 uur per week. Op 15 augustus 2016 heeft hij zich ziek gemeld. Na afloop van de voorgeschreven wachttijd heeft het Uwv bij besluit van 21 augustus 2018 geweigerd aan appellant met ingang van 13 augustus 2018 een uitkering op grond van de Wet WIA toe te kennen, omdat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Appellant heeft zich op 2 augustus 2019 ziek gemeld met toegenomen psychische klachten. Appellant is een ZW-uitkering toegekend en bij besluit van 28 januari 2020 heeft het Uwv deze uitkering met ingang van 8 januari 2020 beëindigd.

1.3. Tegen de besluiten van 21 augustus 2018 en 28 januari 2020 heeft appellant bezwaar gemaakt en – nadat deze besluiten in bezwaar zijn gehandhaafd – beroep ingesteld. Bij uitspraken van 28 juli 2020 en 5 november 2020 heeft de rechtbank de beroepen ongegrond verklaard. De Raad heeft deze uitspraken van de rechtbank bij uitspraak van 5 oktober 2022 (ECLI:NL:CRVB:2022:2160) bevestigd (zaken 20/3133 WIA en 20/4336 ZW).

1.3. Aan appellant is een uitkering op grond van de Werkloosheidswet toegekend. Op 7 februari 2020 heeft appellant zich vanuit die situatie opnieuw ziek gemeld, waarna het Uwv hem een ZW-uitkering heeft toegekend. Op 16 maart 2021 heeft appellant het spreekuur van een arts bezocht. Deze arts heeft na zijn onderzoek geconcludeerd dat appellant geschikt is voor ten minste één van de in het kader van de Wet WIA geselecteerde functies. Bij besluit van 30 maart 2021 heeft het Uwv de ZW-uitkering van appellant met ingang van 25 maart 2021 beëindigd. Het bezwaar van appellant tegen dit besluit is bij besluit van 17 juni 2021 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. Aan dit besluit ligt een rapport van 14 juni 2021 van een arts bezwaar en beroep ten grondslag.

Uitspraak van de rechtbank

2. De rechtbank heeft het beroep van appellant tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek zorgvuldig tot stand is gekomen en geen aanleiding bestaat om te twijfelen aan de voor appellant vastgestelde medische beperkingen. De lichamelijke en psychische klachten van appellant zijn kenbaar in de beoordeling betrokken. Niet is gebleken dat er klachten zijn gemist dan wel dat informatie van de behandelend sector onjuist is uitgelegd. Voldoende is gemotiveerd dat de functie van productiemedewerker industrie (samenstellen van producten) in overeenstemming is met de belastbaarheid van appellant zoals omschreven in de Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 16 maart 2021. Het Uwv heeft daarom terecht bepaald dat appellant met ingang van 25 maart 2021 geen recht meer heeft op een ZW-uitkering.

Standpunten in hoger beroep

3.1. In hoger beroep heeft appellant aangevoerd dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn psychische en lichamelijke klachten. Appellant

acht zich niet in staat om fulltime loonvormende arbeid te verrichten. Ter onderbouwing van zijn standpunt wijst appelland op de expertises van verzekeringsarts L.J.R.M. Buisman van 12 december 2019 en psychiater J.K. van der Veer van 10 maart 2020 die in de WIA-zaak (zaaknummer 20/2113 WIA) zijn ingebracht. Tijdens een medische beoordeling eind 2020/begin 2021 heeft het Uwv aangenomen dat appelland rust nodig had en is hij niet geschikt geacht voor de in het kader van de Wet WIA geselecteerde functies. Echter, nog geen drie maanden later, in maart 2021, werd de ZW-uitkering beëindigd. Appelland stelt dat hij toen geenszins tot rust was gekomen en niet in staat was om de functie productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) te vervullen. Naast zijn psychische klachten acht appelland deze functie niet geschikt vanwege zijn chronische lage rugklachten. Tenslotte blijkt volgens appelland uit de stukken niet duidelijk of de beoordeling is verricht op grond van artikel 19 van de ZW of artikel 19aa van de ZW. Als het een beoordeling op basis van laatstgenoemd artikel betreft is het onderzoek onzorgvuldig omdat appelland niet is gezien door een verzekeringsarts.

3.2. Het Uwv heeft verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen.

Oordeel van de Raad

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Op grond van artikel 19, eerste en vierde lid, van de ZW heeft een verzekerde bij ongeschiktheid tot het verrichten van zijn arbeid als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte of gebreken, recht op ziekgeld.

4.2. Voor een situatie als hier aan de orde, waarin sprake is van een ziekteperiode van meer dan 52 weken, bevat artikel 19aa van de ZW de voorwaarden voor het recht op uitkering. Uit het eerste lid, aanhef en onder a, van dit artikel volgt dat de verzekerde – ook in het tweede ziektejaar – onverminderd ongeschikt moet zijn voor “zijn arbeid” als bedoeld in artikel 19 van de ZW. Zoals ter zitting met partijen besproken ligt aan het bestreden besluit alleen een beoordeling aan de hand van deze maatstaf ten grondslag. Zoals blijkt uit bijvoorbeeld de uitspraak van 7 juni 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:1268, kan deze beoordeling worden verricht door een arts, niet zijnde een verzekeringsarts. Het onderzoek, mede uitgevoerd door artsen (bezwaar en beroep), voldoet hieraan en is voldoende zorgvuldig.

Maatstaf ‘zijn arbeid’

4.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad wordt onder ‘zijn arbeid’ als bedoeld in artikel 19 van de ZW verstaan de laatstelijk voor de ziekmelding verrichte arbeid. Deze regel lijdt in zoverre uitzondering dat, wanneer de verzekerde, na gedurende de maximumtermijn ziekgeld te hebben ontvangen, blijvend ongeschikt is voor zijn oude werk en niet in enig werk heeft hervat, als maatstaf geldt: arbeid, zoals die nader is geconcretiseerd bij de beoordeling van de aanspraak van de verzekerde op een uitkering op grond van de Wet WIA. Van ongeschiktheid in de zin van de ZW is geen sprake indien de verzekerde geschikt is voor ten minste één van de functies die aan hem zijn voorgehouden bij de laatste vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid op grond van de Wet WIA.¹

4.4. Bij uitspraak van heden (ECLI:NL:CRVB:2022:2658) heeft de Raad zijn toetsingskader bij de toepassing van artikel 19 van de ZW gewijzigd. Uit 4.11 van die uitspraak blijkt dat deze wijziging geldt voor alle zaken waarin sprake is van een EZWb, een verzekerde niet in enig werk heeft hervat en zich daarna opnieuw heeft ziek gemeld.

4.5. De ziekmelding na een EZWb zonder tussentijdse werkhervatting is in hoge mate vergelijkbaar met een ziekmelding na een WIA-beoordeling.² Het ligt dan ook voor de hand om ook in zaken als de onderhavige, waarin het gaat om een ziekmelding na een WIA-beoordeling en waarin niet in enig werk is hervat, de uitgangspunten te hanteren die zijn neergelegd in de in 4.4 genoemde uitspraak van heden. De onder 4.3 weergegeven rechtspraak zal daarom vanaf heden niet meer worden gehanteerd.

4.6. Het voorgaande houdt in dat de Raad bij een ziekmelding na een WIA-beoordeling bij de aan te leggen maatstaf de volgende uitgangspunten zal hanteren.

4.6.1. Onder “zijn arbeid” als bedoeld in artikel 19 van de ZW wordt verstaan de laatstelijk voor de ziekmelding feitelijk verrichte arbeid. Deze regel lijdt uitzondering, wanneer de verzekerde na ge-

1 Zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Raad van 21 april 2020, ECLI:NL:CRVB:2010:BM1904 en 20 april 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:897.

2 Zie de uitspraak van de Raad van 22 maart 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:1225.

durende de maximumtermijn ziekgeld te hebben ontvangen, blijvend ongeschikt is voor zijn oude werk en niet in enig werk heeft hervat en zich vervolgens weer ziekmeldt. Ziekgeld kan in zo'n geval worden geweigerd wanneer is voldaan aan de volgende twee, cumulatieve, voorwaarden:

1. van de oorspronkelijk bij de WIA-beoordeling geselecteerde functies, met inbegrip van de functies die als reservefuncties aan de betrokkene zijn voorgehouden, zijn op de datum in geding ten minste drie functies met elk ten minste drie arbeidsplaatsen voor de verzekerde geschikt gebleven, én

2. op basis van die functies – gelet op de loonwaarde die die functies ten tijde van de WIA-beoordeling vertegenwoordigden, afgezet tegen het bij de WIA-beoordeling geldende maatmaninkomen – is nog steeds sprake van een arbeidsgeschiktheid van ten minste 65%. Daarbij is niet van belang of de oorspronkelijke functies ten tijde van de latere ziekmelding nog in het CBBS aanwezig zijn. Evenmin is van belang of die functies ten tijde van de nieuwe ziekmelding op onderdelen qua belasting en/of beloning inmiddels zijn gewijzigd. Op deze laatste twee punten verandert de rechtspraak dus niet.³

Ter voorkoming van misverstanden en in reactie op wat ter zitting door het Uvw is gesteld, wordt benadrukt dat de eerste voorwaarde impliceert dat het zogenoemde bijhouden van functies niet mogelijk is, ook niet waar het gaat om functies binnen dezelfde SBC-codes.

Wijze van beoordeling door het Uvw

4.7. Voor wat betreft de door het Uvw te verrichten beoordeling geldt daarbij het volgende.

4.7.1. Stelt de verzekeringsarts naar aanleiding van een nieuwe ziekmelding vast dat de medische beperkingen van een betrokkene sinds de eerdere WIA-beoordeling niet zijn toegenomen, dan is daarmee gegeven dat de bij de WIA-beoordeling geselecteerde functies in medisch en arbeidskundig opzicht ook op de datum in geding voor betrokkene geschikt zijn. Deze vaststelling is dan voldoende om een weigering van ziekgeld op grond van artikel 19 van de ZW te kunnen dragen.

4.7.2. Stelt de verzekeringsarts in het kader van de nieuwe ziekmelding vast dat de medische beperkingen van de betrokkene ten opzichte van de WIA-beoordeling op een of meer punten van de FML zijn toegenomen, dan dient te worden beoordeeld in hoeverre dit consequenties heeft voor de geschiktheid van de oorspronkelijk bij de WIA-beoordeling geselecteerde functies. De beoordeling van de geschiktheid voor de oorspronkelijke functies kan in eerste instantie beperkt blijven tot de medische geschiktheid voor die functies. Indien en voor zover de door een betrokkene aangevoerde bezwaar- of beroepsgronden daartoe aanleiding geven zal het Uvw in een voorkomend geval ook moeten beoordelen en motiveren dat de functies op de datum in geding ook in arbeidskundig opzicht geschikt zijn voor de betrokkene. Het gaat er dan om of betrokkene op de datum in geding voldoet aan de opleidings- of ervaringseisen van de functie zoals die ten tijde van de WIA-beoordeling in het CBBS waren opgenomen.

4.7.3. Indien een of meer van de bij de WIA-beoordeling geselecteerde functies volgens de verzekeringsarts in verband met de toegenomen beperkingen van een betrokkene niet langer geschikt blijken, zal het Uvw moeten beoordelen of er van de oorspronkelijk geselecteerde functies ten minste drie geschikte functies met ieder ten minste drie arbeidsplaatsen restereren. Is dit niet het geval, dan is de betrokkene daarmee ongeschikt te achten voor zijn arbeid, als bedoeld in artikel 19 van de ZW. Resteren er ten minste drie functies met ieder ten minste drie arbeidsplaatsen, dan zal het Uvw de (mediane) loonwaarde, welke ten tijde van de WIA-beoordeling aan die functies verbonden was, moeten vergelijken met het destijds geldende maatmanloon. Indien die vergelijking uitwijst dat onveranderd sprake is van een arbeidsgeschiktheid van ten minste 65%, dan is de betrokkene niet ongeschikt voor zijn arbeid, als bedoeld in artikel 19 van de ZW.

Toepassing van het bovenstaande op de beëindiging van ziekgeld per 25 maart 2021

4.8. Uit 4.7.1 volgt dat allereerst de vraag moet worden beantwoord of de beperkingen van appellant op 25 maart 2021 zijn toegenomen ten opzichte van de FML van 7 maart 2019 die tijdens de WIA-beoordeling is vastgesteld. De gronden van appellant komen grotendeels overeen met zijn gronden in beroep en de rechtbank wordt gevolgd

3 Uitspraken van 21 augustus 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:2866 en ECLI:NL:CRVB:2019:2933.

in haar gemotiveerde weerlegging daarvan in de overwegingen 9 tot en met 10 van de aangevallen uitspraak. Niet gebleken is dat de artsen (bezwaar en beroep) de psychische klachten van appelland en zijn rugklachten hebben onderschat. Appelland heeft geen nieuwe medische informatie overgelegd. De enkele verwijzing naar de expertises van verzekeringsarts Buisman en psychiater Van der Veer leidt niet tot een ander oordeel. Op deze expertises is uitvoerig gereageerd in de onder 1.2 genoemde uitspraak van de Raad van 5 oktober 2022. Zoals in die uitspraak toegelicht heeft de Raad in die expertises geen aanleiding gezien om te twijfelen aan de juistheid van de door de verzekeringsartsen van het Uvw aangenomen beperkingen. Ook uit wat appelland heeft aangevoerd over een eerdere ZW-beoordeling eind 2020/begin 2021 maakt niet dat getwijfeld moet worden aan de conclusies van de artsen (bezwaar en beroep). Uit hun rapporten blijkt namelijk voldoende duidelijk dat van een situatie van geen benutbare mogelijkheden geen sprake (meer) is en dat appelland op de datum in geding belastbaar is overeenkomstig de FML uit 2019. Dat de primaire arts, onverplicht, op 16 maart 2021 een nieuwe FML heeft opgesteld maakt dit niet anders aangezien beide FML-en uitgaan van dezelfde belastbaarheid. De gemachtigde van appelland heeft dit ter zitting erkend. Het verschil zit louter in een andere rubricering van bepaalde aspecten door de invoering van CBBS 5 en het gebruik van iets andere bewoordingen door de (verzekerings)arts in de toelichtingen om dezelfde situatie te beschrijven.

4.9. Nu geen sprake is van een toename van medische beperkingen, is een situatie als beschreven in 4.7.1 aan de orde en staat vast dat de in het kader van de Wet WIA geselecteerde functies in medisch en arbeidskundig opzicht op de datum in geding voor betrokkene geschikt zijn. Aan een beoordeling van (eventuele) arbeidskundige gronden wordt dan ook niet toegekomen.

Conclusie

4.10. Uit 4.2 tot en met 4.9 volgt dat het Uvw terecht heeft vastgesteld dat appelland met ingang van 25 maart 2021 geen recht meer heeft op ziekengeld. Het hoger beroep slaagt niet en de aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

Proceskosten

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

Zie de noot van E. van den Bogaard en M.J.A.C. Driessen onder CRvB 23 december 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:2658, «USZ» 2023/42.

44

Voor maatstaf 'zijn arbeid' niet van belang of de feitelijk verrichte arbeid in overeenstemming is met bedongen arbeid

Centrale Raad van Beroep
11 januari 2023, nr. 20/1283 ZW,
ECLI:NL:CRVB:2023:47
(Smit-Colenbrander)

Maatstaf 'zijn arbeid'. Bedongen arbeid.

[ZW art. 19]

Samenvatting: Werknemer was werkzaam als bedrijfsleider, maar is – nadat hem te kennen is gegeven dat zijn arbeidsovereenkomst niet wordt verlengd – werkzaamheden gaan verrichten als balie-medewerker. De Raad volgt niet het UWV dat het werk als bedrijfsleider als maatgevende werk moet worden aangemerkt. Ten tijde van de ziekmelding was de werknemer feitelijk werkzaam als balie-medewerker. Voor de vraag wat als maatstaf arbeid geldt is niet van belang of de feitelijk verrichte arbeid in overeenstemming is met de in de arbeidsovereenkomst bedongen arbeid. Evenmin is van belang dat werknemer het werk als balie-medewerker verrichtte in afwachting van het eindigen van zijn arbeidsovereenkomst.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Limburg van 4 maart 2020, 18/600 (aangevallen uitspraak), tussen: